

Ùdba Mariji

Sł.: Eugeniusz Pryczkowski

Mój të synëszkù słodzëchny
Cëż jô tobie pòmòc mògã?
Placu mało, kùmk biédnëchny
Chòc të dzeckã jes i Bògã.

Lepszi czas gwës zacznie nëkac
Jak kãsk mòce wléze na ce.
Lédze serca mdą òdmëkac,
Dadzą jestkù, ciepło, place.

Rôd bëm pòswa ce na zemiã -
Nad Bòłtowé mòdré mòrze.
Tam kaszëbszczé bëlné plemiã
Swòje niwë kórno òrze.

Lud robòcy, mãżny, wiérny
Achtnie na wiek wieków gòdno.
W zëcym stałi i przezérny
Z twòjim Òjcã mdze na wiedno.

Zamysł Maryi

Sł.: Eugeniusz Pryczkowski

Mój ty syneczku słodziutki
Cóż mogę tobie pomóc?
Mało miejsca, złób ubogi
Chociaż jestem dzieckiem i Bogiem.

Lepszy czas zapewne pocznie biec
Gdy nabierzesz trochę siły.
Ludzie zaczną otwierać ci serca,
Dadzą jeść, ciepło, miejsca.

Chętnie posłałabym cię na ziemię -
Nad Bałtyckie modre morze.
Tam kaszubskie solidne plemię
Swoje niwy pokornie orze.

Lud pracowity, mężny, wierny
Uczi na wiek wieków godnie.
W życiu stały i przewidujący
Z twoim Ojcem pozostanie na zawsze.